

HARTVERWARMEND

Niels is open-
gebloeid
sinds hij de
handen uit de
mouwen kan
steken op de
zorgboerderij
van zijn
ouders.

Niels (19) is een jongen met een beperking. Nog een jaar of twee kan hij terecht in de school waar hij nu les volgt, maar dan moet hij naar een dagcentrum.

Alleen

de wachtlijsten zijn lang en Niels is geen jongen om hele dagen binnen te zitten. 'En dus zijn

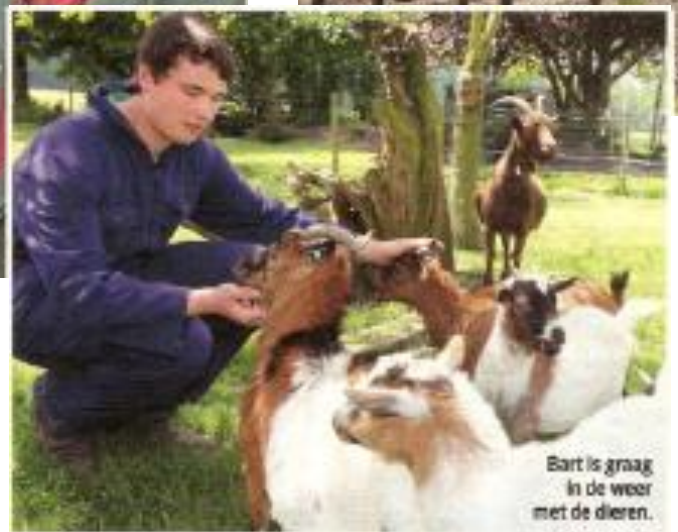
we gewoon zelf gestart met een zorgboerderij', zegt papa Toon.

Het verhaal van Toon, Monique en Niels starte negentien jaar geleden, zes weken na de geboorte van hun blakend gezonde zoon.

'Bij de geboorte was Niels een gewone baby, net zoals zijn twee oudere zussen', vertelt mama Monique. 'Maar hij had last van zware reflux. Toen hij zes weken oud was, kreeg hij hierdoor wat melk in zijn longtjes, met een beginnende longontsteking tot gevolg. Wij hebben hem onmiddellijk laten onderzoeken in het ziekenhuis. De test zou maar een kwartiertje

18.06.2013

'OP SCHOOL ZEGGEN ZE DAT NIELS NIET VEEL KAN. HIER BEWIJST HIJ HET TEGENDEEL'

duren, klonk het daar. Ik moest op de gang wachten. Maar toen ik na meer dan een uur nog niets gehoord had, begon ik mij toch zorgen te maken.'

Het onderzoek was moeilijk verlopen, kreeg Monique achteraf te horen toen ze vijf kwartier later haar zoon weer in de armen kon sluiten. Maar meer zeiden de artsen ook niet. 'Nadien evolueerde Niels niet zoals het moest. Hij was bijvoorbeeld heel laat in het stappen. Toen ik hem voor de veiligheid toch eens liet onderzoeken, kreeg ik het vreselijke nieuws te horen: Niels had een zuurstoftekort gehad en daardoor een

'Niels is nu 19, maar mentaal is hij drie en hij heeft een zware vorm van ADHD'

handicap opgelopen. Hij is nu negentien, maar mentaal gezien is hij nog altijd maar drie. Zijn fijne motoriek is niet goed ontwikkeld en hij heeft een zeer zware vorm van ADHD. Zijn batterijen geraken nooit leeg.'

OVER DE GRENS

Door zijn handicap gaat Niels naar

een aangepaste school. Daar kan hij nog welgeteld twee jaar terecht, tot zijn eenentwintigste. Nadien moeten zijn ouders op zoek naar een geschikte daginstelling. Maar dat zien ze niet zitten. 'Niels is geen jongen om hele dagen binnen te zitten. Hij moet kunnen bewegen, buiten zijn', vertelt papa Toon. 'Daarom gingen wij op zoek naar

alternatieven, zoals zorgboeren. Maar het concept zoals het in België bestaat, vond ik nog niet ideaal. Een zorgboer hier is iemand die zijn kost verdient als landbouwer en die enkele uurtjes per week een zorgbehoevende laat meewerken op de boerderij. Alleen heb je geen professionele omkadering, geen begeleiding. En ~

ZORGBOERDERIJ

... meestal is er ook maar plek voor een zorgbehoevende, terwijl die mensen net zo goed graag in groep zijn. Bij onze noorderburen, zo'n 25 kilometer over de grens, botste ik wel op een geschikt initiatief. Daar vonden we een landbouwer die zijn winstgevende boerderij had stopgezet, om zijn bedrijf ten dienste te stellen van een zorginstelling. Begeleiders en cliënten gaan er samen op de akkers werken, Zij die zin hebben, steken de handen uit de mouwen, maar je mag er net zo goed op een bankje genieten van de natuur. Prachtig toch?

OP EIGEN KOSTEN

Het plaatje klopte volledig en dus wilden Toon en Monique hun zoon graag naar de Nederlandse zorgboerderij sturen. Alleen was dat buiten de overheid gerekend. 'Tja meneer, door het Schengenakkoord zijn de grenzen inderdaad wel open, maar niet op het vlak van de zorgsector', klonk het daar. Niels kon wel naar de Nederlandse boerderij gaan, maar enkel op eigen kosten, terwijl hij in ons land wel op een vergoeding zou kunnen rekenen.

'Als we het dan toch zelf moesten betalen, konden we toch evengoed een:gelijkaardig project in België

opstarten?' zegt Toon, terwijl hij ons trots zijn erf toont.

GOEDE MAATJES

Een jaar later is De Rommehoef - zoals de zorgboerderij van Toon en Monique heet - het favoriete plekje geworden van vier zorgbehoevenden en hun eigen zoon Niels. Die voelt zich hier de koning te rijk. Op de binnenkoer komt de geur van lekker gebakken eitjes ons tegemoet, Begeleidster Carolien, die hier

'We verdienen niks aan deze boerderij.

Inkomsten halen we uit de verhuur van onze kampeerschuur'

vandaag met Do (20) en Bart (16) aan de slag is, staat achter het fornuis kakelverse spiegeleitjes te bakken, 'Normaal doe ik dat', vertelt Bart, 'maar vandaag wou ik de tafel eens dekken.'

Bart is een levendige tiener die zeer sociaal overkomt. Bij een lekker eitje en vers brood doet hij zijn verhaal. 'Hier voel ik mij goed', zegt hij. 'Ik kan niet goed tegen stress of het gevoel dat je

alles tegen de klok op moet doen. Da's niets voor mij. Op school kan ik mij moeilijk concentreren, hier gaat dat allemaal beter.'

'Bart De Wever is weer aan het woord, hoor', grapt Do aan de andere kant van de tafel. 'Of is het Bart Wellensmisschien?'

Do en Bart zijn hier goede maatjes geworden en daar horen ook plagerijtjes bij aan tafel. 'Wat is er aan de hand, Elio?' roept Bart terug.

'Vorige week kon Do niet komen en dan zie je pas hoe erg ze aan elkaar gehecht zijn', vertelt Carolien. 'Bart miste Do echt.'

DEMOCRATISCH

Woensdag is altijd een drukke dag op de boerderij, dan is er veel leven in de brouwerij. Da's ook de dag dat Toon zelf mee de handen uit de mouwen steekt. 'Ik doe dit in bijberoep', vertelt hij. 'Ik verdien mijn brood bij een Nederlandse firma en heb met hen een akkoord dat ik - indien nodig - mag afbouwen tot een halftijdse job. Maar momenteel lukt het zo ook nog. De andere dagen verzorgt mijn vrouw de dieren 's ochtends en we hebben Carolien van orthopedagogisch centrum Clara Fey die de jongeren hier begeleidt.'

Echt leven van de boerderij zit er nog niet in. 'Wij verdienen niets aan onze zorgboerderij. Inkomsten halen we uit de verhuur van de schuur, die dienst doet als kampeerboerderij. Met die inkomsten renoveren we de rest van de gebouwen en proberen we de prijs voor de zorgboerderij zo democratisch mogelijk te houden. Want de mensen die hier terecht komen, betalen alles uit hun eigen portemonnee of van een Persoonlijk Assistentiebudget (PAB), waardoor het nog niet voor iedereen is weggelegd.'

EEN ARM

Financieel brengt de Rommehoef ...

ZORGBOERDERIJ

dus niks op. Maar het project is op een andere manier enorm waardevol voor Toon en Monique. 'Nu weten we tenminste dat Niels en de andere zorgbehoevenden een zinvolle dagbesteding hebben waar ze zich goed bij voelen', vertelt Monique.

'Op school krijgen we weleens te horen dat Niels niet veel kan. Daar geloven ze bijvoorbeeld niet dat hij kan schilderen. Ik heb hier al het tegendeel gezien. Niels kan veel meer dan we denken, hij moet gewoon gestimuleerd worden.'

BEGELEIDSTER

'Dit is niet zomaar bezigheids therapie. Het heeft echt nut'

Onder het afdak is Do brood aan het snijden voor de dieren. Met een arm, want Do's linkerarm is verlamd. 'Een plank met een spijkerin, meer heb ik niet nodig om brood te kunnen snijden', bewijst Do. 'Gewoon het brood op de spijker vastprikken en het gaat als vanzelf.'

VAN TEL

'Je staat er echt van versteld wat die jongen allemaal kan', vertelt Toon. 'Hij heeft de helft van onze parking beklinderd, met een arm. Hij wou dat zo graag doen en je moest zien hoe trots hij achteraf was. Er zijn foto's van en die heeft hij aan de hele klas laten zien. Om te zeggen: 'Hé, zie eens wat ik kan!''

Begeleidster Carolien knikt instemmend. 'Mijn begeleiding hier bestaat uit bijsturen en helpen, zodat ze zo zelfstandig mogelijk kunnen werken, Dat het werk dat ze hier doen niet zomaar bezigheids therapie is, maar echt een nut heeft, doet hun eigenwaarde zichtbaar goed. Hier voelen ze zich van tel.'

• KATHLEEN VERVOORT